

**การลดพฤติกรรมที่ไม่อยู่นิ่งของนักเรียนออทิสติก ในขณะที่ จัดการเรียนรู้กิจกรรมร้อยลูกปัด
โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรของนักเรียน หน่วยบริการศูนย์การศึกษาพิเศษ
เขตการศึกษา 3 จังหวัดสงขลา
นางสิริพร หลีสวรรณ¹ ประภาศ ปานเจียง²**

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท, หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาหลักสูตรและการสอน, มหาวิทยาลัย
หาดใหญ่

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ (ดร.), มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาการลดพฤติกรรม การไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก
โดยการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร 2) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่อยู่นิ่ง
ในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก ระหว่างก่อนและหลัง จัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ย
อรรถกร กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชาย - หญิง ที่เป็นบุคคลออทิสติก อายุ 7-10 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้น
เตรียมความพร้อม จำนวน 10 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 หน่วยบริการศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 3
จังหวัดสงขลา เขต 3 ประกอบด้วยหน่วยบริการเทพา หน่วยบริการสะบ้าย้อย หน่วยบริการนาทวี หน่วยบริการนาหม่อม
และหน่วยบริการเสดา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนแบบ
ช่วงเวลา 2) แผนการสอนเฉพาะบุคคล เรื่องการร้อยลูกปัด 3) แบบสำรวจสิ่งที่ใช้แลกกับเบี้ยอรรถกร สถิติที่ใช้ในการ
วิเคราะห์ข้อมูล คือ การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ใช้สูตร IOC และการหาค่าความเที่ยงระหว่างผู้
สังเกต 2 คน โดยใช้ค่าความเที่ยงระหว่างผู้สังเกต (IOR)

ผลการวิจัยพบว่า 1) เพื่อศึกษาการลดพฤติกรรม การไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติกโดยการจัดการ
เรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร โดยพบว่า พฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนขณะจัดการเรียนรู้
กิจกรรมการร้อยลูกปัดของนักเรียนออทิสติกลดลง 2) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมที่ไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิ
สติกระหว่างก่อนและหลัง จัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร พบว่าคะแนนค่าเฉลี่ย
และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง นักเรียนลดลงจากที่นั่ง น้อยกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการ
ร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร และคะแนนค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง
นักเรียนพูดสอดแทรกขึ้นมาขณะที่ครูทำการสอน น้อยกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการ
เสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

คำสำคัญ: เด็กออทิสติก, พฤติกรรมที่ไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียน, การจัดกิจกรรมการร้อยลูกปัด, การเสริมแรงด้วยเบี้ย
อรรถกร, ศูนย์การศึกษาพิเศษ, หน่วยบริการ

*Reducing the sedentary behavior of autistic students while organizing leaning activities
for stringing beads by reinforcing the student's allowance thepha service unit
regional Special Education Center 3 Songkhla
Siriporn Leesuvan¹, Prapas Panjiang²*

¹ Graduate student, Department of Master of Education, Faculty Curriculum and Instruction, Hat Yai University.

² Asst. Prof. (Dr.), Hat Yai University.

Abstract

The objectives of this research was to 1) to study behavior reduction instability Classes of students with autism by learning management bead making activity by reinforcing with a premium 2) to compare restless behavior in the class of autistic students between before and after manage learning bead making activity by reinforcing with a premium The sample group in this research is male and female students who is autistic person 7–10 years old Studying in the preparatory class Number of people 10 people Semester 2 Academic year 2020 Special Education Center Service Unit School District 3 Songkhla Province District 3 together with Thepha Service Unit, Saba Yoi Service Unit, Nathawee Service Center, Namom Service Center and the Sadao service unit The tools used in the research consisted of 1) observation And Record sedentary behavior in the period class 2) Individual Implementation Plan subject beading 3) survey of things used in exchange for payroll Statistics used in data analysis is Content fidelity determination(Content validity) use formula IOC and determination of precision between two observers by using the precision between the observers (IOR)

The results showed that 1) to study behavior reduction restlessness in the class of autistic students by learning management bead making activity by reinforcing with a premium found that restless behavior in class while organizing learning bead making activity of autistic students decreased 2) to compare restless behavior in the class of autistic students between before and after Organize learning activities for stringing beads by reinforcing with a premium found Mean Score and Standard Deviation of restless behavior students get up from their seats Less than before, learning beading activities were handled by reinforcing with a premium and Mean Score and Standard Deviation of restless behavior The students interjected while the teacher was teaching less Before being managed to learn bead stringing activities by reinforcing with a

premium to study Reducing the sedentary behavior of autistic students while organizing leaning activities

Keywords : autistic child, restless behavior in class, Organizing bead stringing activities, Reinforcement with Atkorn, special education center, Thepha Service Unit

บทนำ

เด็กเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าในการพัฒนาประเทศทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมในอนาคตย่อมมีศักดิ์ศรีมีความชอบธรรมในสิทธิและเสรีภาพที่เท่าเทียมกันภายใต้ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน พ.ศ. 2491 และกติกาสากลต่างๆ ที่มีผลบังคับทางกฎหมายรวมถึงการคุ้มครองตามกฎหมาย เด็กทุกคนจึงควรได้รับความคุ้มครองและได้รับการพัฒนาทั้งทางร่างกายอารมณ์สังคมและสติปัญญาซึ่งทุกภาคส่วนในสังคมต้องร่วมมือกันอย่างจริงจัง โดยเฉพาะในส่วนของภาครัฐต้องดำเนินการให้การคุ้มครองตามกฎหมายที่องค์การสหประชาชาติกำหนดไว้ในพันธกรณีด้านสิทธิมนุษยชนสำหรับเด็กหรือที่เรียกว่าอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of the Child : CRC) เพื่อให้ประเทศที่เป็นภาคีสมาชิกได้ยึดเป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อเด็กภายใต้พื้นฐานเดียวกันโดยมีสาระสำคัญที่มุ่งคุ้มครองสิทธิเด็กทุกคนรวมทั้งเด็กด้อยโอกาสทุกลักษณะ ทั้งนี้ต้องจัดให้ได้รับสิทธิพื้นฐาน 4 ประการ คือ สิทธิการอยู่รอด สิทธิในการพัฒนา สิทธิในการได้รับความคุ้มครอง และสิทธิในการมีส่วนร่วม เด็กพิการเป็นเด็กกลุ่มหนึ่งที่ต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่ให้ได้รับสิทธิและโอกาสทางการศึกษาดังกล่าว (สำนักเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2555) และจากอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ (Convention on the rights of persons with Disabilities : CRPD) ปี 2551 มีเนื้อหาสาระในข้อ 7 ระบุว่า ให้รัฐดำเนินการที่จำเป็นเพื่อประกันว่าเด็กพิการได้รับการปฏิบัติตามหลักสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานอย่างเต็มที่และเท่าเทียมกับเด็กอื่น ในการดำเนินการ ที่เกี่ยวกับเด็กพิการต้องคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นอันดับแรก ให้เด็กพิการมีสิทธิในการแสดงความคิดเห็นโดยเสรีในทุกเรื่องที่มีผลกระทบต่อนั้น ทั้งนี้ความคิดเห็นดังกล่าวของเด็กจะได้รับการพิจารณาตามสมควรแก่อายุและวุฒิภาวะของเด็กนั้นบนพื้นฐานที่เท่าเทียมกับเด็กทั่วไปและได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสมกับวัยและความพิการ (สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ, 2554) สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ เป็นหน่วยงานสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ มีบทบาทหน้าที่ในการจัดและส่งเสริมการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานให้กับคนพิการและผู้ด้อยโอกาส ให้มีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษโดยมีสถานศึกษาในสังกัด คือ โรงเรียนการศึกษาสงเคราะห์ โรงเรียนการศึกษาพิเศษ และศูนย์การศึกษาพิเศษโดยเฉพาะ มีศูนย์การศึกษาพิเศษทุกจังหวัดทั่วประเทศซึ่งมีบทบาทหน้าที่ที่สำคัญในการ จัดการศึกษาในลักษณะศูนย์บริการช่วยเหลือระยะแรกเริ่ม (Early Intervention : EI) และเตรียมความพร้อมของคนพิการ เพื่อเข้าสู่ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก โรงเรียนอนุบาล โรงเรียนเรียนร่วม โรงเรียนเฉพาะความพิการ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดระบบการเปลี่ยนผ่านสำหรับคนพิการ (Transition) ส่งเสริม สนับสนุน และประสานงาน การจัดการเรียนร่วม จัดระบบสนับสนุนการเรียนการสอน การจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individualized Education Program : IEP) สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา รวมถึงการพัฒนา และฝึกอบรมผู้ดูแลคนพิการ บุคลากรที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ให้บริการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการโดยชุมชน (Community Based Rehabilitation : CBR) ด้วยกระบวนการทางการศึกษา เป็นศูนย์ข้อมูล รวมทั้งจัดระบบข้อมูลสารสนเทศด้านการศึกษาสำหรับคนพิการ (สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ, 2554)

การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร เป็นวิธีการหนึ่งที่น่าสนใจที่จะนำมาใช้ในการปรับพฤติกรรม เบี้ยอรรถกร คือ การใช้เบี้ย ดาว แด้ม หรือคะแนนเป็นตัวเสริมแรง โดยที่เบี้ย ดาว แด้มหรือคะแนนนั้นสามารถนำไปแลกเป็น ตัวเสริมแรงอื่น ๆ ได้มากกว่า 1 ตัวขึ้นไป ทำให้เบี้ยอรรถกรมีคุณสมบัติเป็นตัวเสริมแรงแผ่ขยาย มีประสิทธิภาพสูง ในการเป็นตัวเสริมแรงและมีโอกาสที่จะหมดสภาพการเป็นตัวเสริมแรงได้น้อยมาก ตัวอย่างของเบี้ยอรรถกรที่ใช้

กันในปัจจุบัน ได้แก่ เงิน คุปองแลกของ เป็นต้น (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2543) ซึ่งการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรนั้นมีประสิทธิภาพในการแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาทางสังคม เช่น ก้าวร้าว ก่อวุ่น คือ พฤติกรรมดังกล่าวจะก่อให้เกิดผลเสียต่อตัวเด็กเอง เช่น อาจจะทำให้เด็กไม่สามารถทำกิจวัตรประจำวันที่เป็นกิจวัตรประจำได้ตามปกติ ปิดกั้นการเรียนรู้ในด้านต่างๆ ส่งผลให้พัฒนาการล่าช้า เพิ่มภาระในการเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ทั้งนี้เบี้ย อรรถกรเป็นตัวเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพมากและสามารถใช้งานได้ ผู้ได้รับการปรับพฤติกรรมมีความพึงพอใจและมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดน้อยลงกว่าเดิม การใช้เบี้ยอรรถกรเป็นตัวเสริมแรงจะสามารถ ทำให้เด็กเพิ่มหรือลดพฤติกรรมได้ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้ต้องการ และการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติกระดับก่อนประถมศึกษา โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรพบว่า พฤติกรรมที่สังเกตเห็นในแต่ละครั้งหลังจากการบันทึกความถี่ เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงหลังจากการได้รับการปรับพฤติกรรมแบบ ABA และหลังจากการถอดถอนโปรแกรมการปรับพฤติกรรมแล้ว พฤติกรรมก้าวร้าวก็ยังคงอยู่ไม่หายขาดเด็กยังคงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวอยู่บ้าง แต่พฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงออกมานั้นมีความถี่ลดน้อยลงกว่าเดิมที่จะได้รับการปรับพฤติกรรมมากและความรุนแรงของพฤติกรรมก็เบาลง จากงานวิจัยดังกล่าวทำให้เห็นว่า หากเด็กได้รับการแก้ไขในพฤติกรรมก้าวร้าวนี้ก็จะส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดน้อยลง ดังนั้นการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวในเด็กออทิสติกจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง (สาวิตรี ผลเจริญพงศ์, 2551)

การใช้เบี้ยอรรถกรในการลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติก เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่เป็นตัวปิดกั้นการเรียนรู้ในด้านต่าง ๆ และส่งเสริมให้เด็กสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ ลดภาระการเลี้ยงดูของพ่อแม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น (ยุวดี เอี้ยวเจริญ, 2561)

ผู้วิจัยจึงได้นำการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร มาใช้ในการลดพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก หน่วยบริการของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 3 จังหวัดสงขลา (อาภา บ้านไกรทอง, 2549) กล่าวว่าวิธีการใช้เบี้ยอรรถกรเป็นตัวเสริมแรง สามารถเก็บสะสมคะแนน ไว้แลกสิ่งที่คุณเองต้องการได้ตามข้อตกลงที่ตั้งไว้ตามเป้าหมาย เบี้ยอรรถกรเป็นตัวเสริมแรงที่นักเรียนไม่เบื่อง่าย ได้รับสิ่งที่ตนเองชอบ สามารถเก็บสะสมไว้แลกสิ่งที่คุณเองต้องการได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการลดพฤติกรรม การไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก โดยการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก ระหว่างก่อนและหลัง จัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

การทบทวนวรรณกรรม

กฤษฎา ม่วงศรีพิทักษ์ (2552) ได้ศึกษาผลการลดพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของเด็กออทิสติกโดยใช้กิจกรรมการร้อยลูกปัดกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ในขณะเรียนวิชาภาษาไทย ในโรงเรียนพลร่มอนุสรณ์ มิตรภาพที่ 50 ตำบลป่าตาล อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี ซึ่งเป็นโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วม ในโครงการโรงเรียนแกนนำจัดการเรียนร่วมจังหวัดลพบุรี โดยการศึกษาครั้งนี้ศึกษากับนักเรียนออทิสติกที่ไม่มีสมาธิร่วม ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลที่ได้รับจากการศึกษาในครั้งนี้ ครูที่สอนนักเรียนออทิสติกในชั้นเรียนร่วม

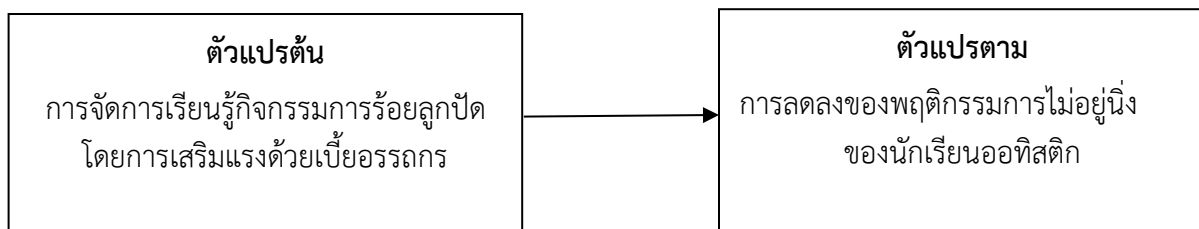

จะมีแนวทางในการปรับพฤติกรรมนักเรียนอีกทางเลือกหนึ่ง ซึ่งจะเป็นประโยชน์กับครูที่สอนนักเรียนที่มีปัญหาด้านสมาธิ และมีพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งต่อไป

บุญเลี้ยง ทูมทอง และคณะ(2555) ได้ศึกษาผลการเปรียบเทียบการพัฒนากล้ามเนื้อเล็กของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ในชุดกิจกรรมการระบายสี การตัดกระดาษ การเขียนเส้น การลากโยงเส้น และการร้อยลูกปัด โดยรวม คิดเป็นร้อยละ 81.40, 78.45, 82.50, 86.40, 75.15 ตามลำดับ ซึ่งผลการพัฒนาอยู่ในระดับสูง ทุกกิจกรรม ในครั้งนี้ใช้กระบวนการศิลปะบำบัดเพื่อนำไปสู่กิจกรรมสร้างสรรค์มาใช้เป็นเครื่องมือ ที่จะให้ผู้รับการรักษาระหนักในตนเอง (Self Realization) สิ่งสำคัญในการทำกิจกรรมคือ การ ทำให้เด็กตระหนักและยอมรับความจริงเกี่ยวกับตนเองและนำไปสู่การแสดงตนอย่างเปิดเผย ไม่ควรตีความจากสัญลักษณ์ใดๆ จนกว่าเด็กจะยอมรับตนเอง เขาได้กำหนดขั้นตอนต่างๆ ในการใช้ ศิลปะบำบัดสำหรับเด็กพิการ ซึ่งพัฒนาขึ้นจากประสบการณ์ของเด็กเอง ทั้งนี้การบำบัดเด็กที่มีลักษณะ ต่างกันในครั้งนี้ได้ลดขั้นตอนบางขั้นไปได้แล้วแต่ความพร้อมของเด็กแต่ละคนซึ่งสอดคล้องกับแนว คิดของ Lowenfeld(1957 : 435) นอกจากนี้ยังได้อาศัยความรู้ในพัฒนาการของเด็ก และพัฒนาการ ขั้นต่างๆ ของศิลปะ ซึ่งต้องเข้าใจกรอบแห่งการอ้างอิงของเด็ก ในกรณีเด็กที่มีความเชื่องช้า อาจเข้าไปมีส่วนร่วมในการทำงานของเด็ก ซึ่งการให้ความช่วยเหลือนี้ต้องการความเข้าใจ การสื่อสารการแสดงท่าที ทั้งนี้เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เด็กมีพัฒนาการในการแสดงออกในการที่ผู้ให้คำปรึกษาจะสามารถเข้าใจ ความหมายหรือข้อความจากสัญลักษณ์ที่เด็กสร้างขึ้นเป็นขั้นตอนที่สำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Rubin (1984 : 66) ได้กล่าวไว้ว่า ในการที่จะทำให้การสังเกตผลงานศิลปะมีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์สูงสุด สิ่งสำคัญที่ต้องเรียนรู้ คือ จะรู้ผลงานอย่างไร สิ่งที่ต้องดูคืออะไร และมีประสาทสัมผัส ที่ไวในสิ่งที่สังเกตเห็น ซึ่งเด็กจะมีปฏิกิริยาตอบสนองอย่างรวดเร็วต่อมา นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผล การศึกษาของสุจิตรา สุขเกษม (2538 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมศิลปะที่มีต่อความ สามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับปฐมวัยซึ่งพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนกิจกรรมศิลปะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กสูง กว่านักเรียนที่ได้รับการสอนกิจกรรมศิลปะของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า การปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์สามารถใช้การจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ประกอบการเรียนการสอนในชั้นเรียน ได้ทั้งในเด็กออทิสติกและเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษอื่นๆ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ศึกษาการลดพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งของนักเรียนออทิสติก หน่วยบริการของศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 3 จังหวัดสงขลา โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรร่วมกับการปรับสิ่งแวดล้อม แบบแผนการวิจัยแบบ ABA Design ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

การกำหนดประชากร และการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

นักเรียนชาย - หญิง ที่เป็นบุคคลออทิสติก หน่วยบริการ ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 3 จังหวัดสงขลา จำนวน 16 หน่วยบริการ มีนักเรียนออทิสติกจำนวน 36 คน

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชาย - หญิง ที่เป็นบุคคลออทิสติก อายุ 7-10 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมความพร้อม จำนวน 10 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 หน่วยบริการศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 3 จังหวัดสงขลา เขต 3 ประกอบด้วยหน่วยบริการเทพา หน่วยบริการสะบ้าย้อย หน่วยบริการนาทวี หน่วยบริการนาหม่อมและหน่วยบริการสะเดา ทำการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ผลการวิจัย

วิจัยครั้งนี้เป็นการลดพฤติกรรมการไม่อยู่นิ่งของนักเรียนออทิสติกในขณะจัดการเรียนรู้กิจกรรม ร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรของนักเรียน หน่วยบริการศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 3 จังหวัดสงขลา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการลดพฤติกรรม การไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก โดยการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร และ เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก ระหว่างก่อนและหลัง จัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

จากการวิจัย ผู้การลดพฤติกรรมการไม่อยู่นิ่งของนักเรียนออทิสติกในขณะจัดการเรียนรู้กิจกรรม ร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรของนักเรียน หน่วยบริการศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 3 จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ศึกษาการลดพฤติกรรม การไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก โดยการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก ระหว่างก่อนและหลัง จัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ศึกษาการลดพฤติกรรม การไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก โดยการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์การลดพฤติกรรมการไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก โดยการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ในขณะจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1(A1) ระยะเส้นฐานที่ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง ในชั้นเรียนของนักเรียนตัวอย่างลงในแบบบันทึกช่วงเวลาโดยไม่ใช้หลักการปรับพฤติกรรมเป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที จำนวน 8 ครั้ง

ระยะที่ 2(B) ระยะทดลองใช้การปรับพฤติกรรมโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรเป็นระยะที่ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนตัวอย่างในขณะที่ครูสอนและผู้วิจัยใช้โปรแกรมการปรับพฤติกรรมโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที จำนวน 16 ครั้ง

ระยะที่ 3 (A2) ระยะถอดถอน เป็นระยะหยุดใช้การปรับพฤติกรรม โดยกลับไปใช้กระบวนการระยะที่ 1(A1) ตามวันและช่วงเวลาเดียวกันใช้ระยะเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที จำนวน 8 ครั้ง

ข้อมูลความถี่ของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติกมาวิเคราะห์หาค่าความถี่ ค่าเฉลี่ยความถี่ในแต่ละระยะการทดลองทั้ง 3 ระยะ โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดัง ตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 แสดงค่าความถี่และค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในขณะเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัดของนักเรียนออทิสติกระยะสังเกตพฤติกรรมเส้นฐาน

ระยะที่ 1

สัปดาห์	ครั้งที่	ความถี่ของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง		รวมความถี่ (ครั้ง)
		ลูกจากที่นั่ง	พูดสอดแทรก ขึ้นมาขณะที่ครู ทำการสอน	
1	1	8	9	17
	2	7	4	11
	3	9	6	15
	4	6	7	13

ตารางที่ 4 (ต่อ)แสดงค่าความถี่และค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในขณะเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัดของนักเรียนออทิสติกระยะสังเกตพฤติกรรมเส้นฐาน

ระยะที่ 1

สัปดาห์	ครั้งที่	ความถี่ของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง		รวมความถี่ (ครั้ง)
		ลูกจากที่นั่ง	พูดสอดแทรก ขึ้นมาขณะที่ครู ทำการสอน	
2	5	8	8	16
	6	7	8	15
	7	9	6	15
	8	7	7	14
รวมค่าความถี่พฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง		61	55	116

ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง	14.5
------------------------------	------

จากตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของเด็กรอบทิสติกค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในขณะจัดการเรียนรู้การร้อยลูกปัดในช่วงระยะเวลา 30 นาที จำนวน 8 ครั้ง มีผลการสังเกตพบว่า พฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนเป็นรายวันของความถี่พฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยความถี่เท่ากับ 14.5 ครั้ง โดยพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุดคือพฤติกรรมลุกจากที่นั่ง มีค่าความถี่พฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง 61 ครั้ง รองลงมาพฤติกรรมพูดสอดแทรกขึ้นมาขณะที่ครูทำการสอน มีค่าความถี่พฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง 55 ครั้ง

ตารางที่ 5 แสดงค่าความถี่และค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในขณะเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัดของนักเรียนออทิสติกระยะที่ใช้การปรับพฤติกรรมโดยใช้โปรแกรมการปรับพฤติกรรมโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ระยะการทดลอง

สัปดาห์	ครั้งที่	ความถี่ของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง		รวมความถี่ (ครั้ง)
		ลุกจากที่นั่ง	พูดสอดแทรกขึ้นมาขณะที่ครูทำการสอน	
1	1	5	6	11
	2	6	6	12
	3	6	7	13
	4	7	5	12

ตารางที่ 5 (ต่อ) แสดงค่าความถี่และค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในขณะเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัดของนักเรียนออทิสติกระยะที่ใช้การปรับพฤติกรรมโดยใช้โปรแกรมการปรับพฤติกรรมโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ระยะการทดลอง

สัปดาห์	ครั้งที่	ความถี่ของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง		รวมความถี่ (ครั้ง)
		ลุกจากที่นั่ง	พูดสอดแทรกขึ้นมาขณะที่ครูทำการสอน	
2	5	3	3	6
	6	6	0	6
	7	4	2	6
	8	3	6	9
3	9	0	8	8
	10	6	0	6
	11	1	2	3
	12	0	5	5
4	13	4	6	10
	14	5	5	10

	15	0	6	6
	16	5	0	5
รวมค่าความถี่พฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง		37	43	80
ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง				5.00

จากตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของเด็กออทิสติกค่าเฉลี่ยของความถี่ของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในขณะจัดการเรียนรู้การร้อยลูกปัดในช่วงระยะเวลา 30 นาที จำนวน 16 ครั้ง มีผลการสังเกตพบว่า พฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนเป็นรายวันของความถี่พฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง คิดเป็นค่าเฉลี่ยความถี่เท่ากับ 5.00 ครั้ง โดยพฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุดคือพฤติกรรมลุกจากที่นั่ง มีค่าความถี่พฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง 37 ครั้ง รองลงมาพฤติกรรมพูดสอดแทรกขึ้นมาขณะที่ครูทำการสอน มีค่าความถี่พฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง 43 ครั้ง

ตารางที่ 6 แสดงค่าความถี่และค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในขณะเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัดของนักเรียนออทิสติก ระยะถดถอย

สัปดาห์	ครั้งที่	ความถี่ของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง		รวมความถี่ (ครั้ง)
		ลุกจากที่นั่ง	พูดสอดแทรกขึ้นมา ขณะที่ครูทำการสอน	
1	1	0	1	1
	2	0	2	2
	3	1	0	1
	4	0	2	2
2	5	0	0	0
	6	1	1	2
	7	1	1	2
	8	0	0	0
รวมค่าความถี่พฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง		3	7	10
ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง				1.25

จากตารางที่ 6 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของนักเรียนออทิสติกค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในขณะเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัดระยะหยุดใช้การปรับพฤติกรรมโดยกลับไปใช้กระบวนการอย่างระยะที่ 1(A1) จำนวน 8 ครั้ง ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง คือ 1.25 ครั้ง จะเห็นได้ว่าค่าเฉลี่ยพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งมีอัตราลดลง โดยพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยลงในอัตราส่วนมากที่สุดคือ พฤติกรรมลุกจากที่นั่ง มีค่าความถี่ 3 ครั้ง และพฤติกรรมพูดสอดแทรกขึ้นมาขณะที่ครูทำการสอน มีค่าความถี่ 7 ครั้งตามลำดับ

สรุป พฤติกรรมไม่อยู่นิ่งของนักเรียนออทิสติก พบว่าระยะที่ 1(A1)ระยะเส้นฐานเป็นระยะที่สังเกตพฤติกรรมโดยไม่ใช้โปรแกรมปรับพฤติกรรม ค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งของนักเรียนอยู่ในระดับสูงสุดคือ 14.5 ครั้ง และระยะที่ 2 (B) ระยะการปรับพฤติกรรม ค่าเฉลี่ยความถี่ เท่ากับ 5.00 ครั้ง จะเห็นได้ว่านักเรียน

ออทิสติกแสดงพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งลดลง ซึ่งเนื่องจากผลการปรับพฤติกรรมโดยการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร และในระยะที่ 3 (A2) ค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งยังมีอัตราต่ำลงเมื่อเทียบกับระยะเส้นฐานและระยะการปรับพฤติกรรม คือ 1.25 ครั้ง ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่าพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนขณะจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัดของนักเรียนออทิสติกลดลงแสดงว่าโปรแกรมการปรับพฤติกรรมโดยการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรสามารถลดพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งของนักเรียนออทิสติกได้

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก ระหว่างก่อนและหลัง จัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

ตารางที่ 7 พฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง นักเรียนลูกจากที่นึ่ง

	n	ลูกจากที่นึ่ง		t	p
		X	S.D		
ก่อนการทดลอง	10	16	2.70	8.85	0.00
หลังการทดลอง	10	6.30	1.33		

**p>.01

จากตารางที่ 7 พบว่าคะแนนค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง นักเรียนลูกจากที่นึ่ง จำนวนนักเรียน 10 คน หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ค่าเฉลี่ย (X) =6.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) =1.33 น้อยกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ค่าเฉลี่ย (X) =16 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) = 2.70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (t=8.85, p>.01)

ตารางที่ 8 พฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง พุดสดแทรกขึ้นมาขณะที่ครูทำการสอน

		พุดสดแทรกขึ้นมาขณะที่ครูทำการสอน		t	p
	n	X	S.D		
ก่อนการทดลอง	10	7.30	.94	9.32	0.00
หลังการทดลอง	10	2.20	1.03		

**p>.01

จากตารางที่ 8 พบว่าคะแนนค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง พุดสดแทรกขึ้นมาขณะที่ครูทำการสอนจำนวนนักเรียน 10 คน หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ค่าเฉลี่ย (X) =2.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) =1.03 น้อยกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ค่าเฉลี่ย (X) =7.30 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) = .94 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (t=9.32, p>.01)

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเพื่อศึกษาการลดพฤติกรรม การไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติกโดยการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรและเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรม การไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติกระหว่างก่อนและหลัง จัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ซึ่งจากผลการวิจัยเรื่อง การลดพฤติกรรมการไม่อยู่นิ่งของนักเรียนออทิสติก ในขณะที่จัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรของนักเรียน หน่วยบริการศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 3 จังหวัดสงขลาสามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางออทิสติก ของหน่วยบริการ ศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 3 จังหวัด สงขลา เขต 3 ที่ได้รับการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร โดยพบการเปลี่ยนแปลง ระยะที่ 1(A1)ระยะเส้นฐานเป็นระยะที่สังเกตพฤติกรรมโดยไม่ใช้โปรแกรมปรับพฤติกรรม ค่าเฉลี่ยความถี่ของ พฤติกรรมไม่อยู่นิ่งของนักเรียนอยู่ในระดับสูงสุด คือ 14.5 ครั้ง และระยะที่ 2 (B) ระยะการปรับพฤติกรรม ค่าเฉลี่ยความถี่ เท่ากับ 5.00 ครั้ง จะเห็นได้ว่านักเรียนออทิสติกแสดงพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งลดลง ซึ่งเนื่องจากผลการ ปรับพฤติกรรมโดยการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร และในระยะที่ 3 (A2) ค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งยังมีอัตราต่ำลงเมื่อเทียบกับระยะเส้นฐานและระยะการปรับพฤติกรรม คือ 1.25 ครั้ง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวิลสันและโอเลียรี่(Wilson and O leary 1989:22 อ้างถึงในสมโภชน เอี่ยมสุภาชิต 2539:11-12 คือ การปรับพฤติกรรมสามารถนำไปส่งเสริมให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่เหมาะสม โดยการชมเชย และใช้เทคนิคการลงโทษหรือการชี้แนะพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเพื่อจัดการเรียนการสอนของเด็กออทิสติกและประยุกต์ใช้กับทุกสถานการณ์ในสถาบันการศึกษาสามารถปรับพฤติกรรมของผู้เรียนได้ การจัดการเรียน การสอนเด็กออทิสติกโดยใช้สื่อการเรียนการสอนโดยใช้ภาพสัญลักษณ์ที่แสดงให้รู้ว่าควรแสดงพฤติกรรมต่างๆใน เวลาใด ซึ่งบุคคลออทิสติกมีข้อจำกัดในการเรียนรู้เนื่องจากความบกพร่องทางพัฒนาการส่งผลให้มีความ ยุ่งยากในการสื่อสาร การสร้างสัมพันธภาพกับคนอื่น ตลอดจนมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์แต่มีจุดแข็งคือ สามารถ เรียนรู้ได้ดีจากการมองเห็น การเรียนรู้ผ่านการมองเห็น เป็นการรับรู้ทางสายตาหรือจากการมองเห็น การเรียนรู้ของ บุคคลออทิสติกส่วนใหญ่เกิดจากการจดจำ รูปร่าง รูปถ่าย สัญลักษณ์ ภาพวาด ป้ายโฆษณา ซึ่งทำให้บุคคลออทิสติก เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและกระบวนการคิดในสมอง(สมพร หวานเสร็จ 2551:1) การปรับพฤติกรรมด้วย วิธีการเตือน(Prompting)ด้วยภาพเป็นการเตือนให้เด็กออทิสติกพยายามพัฒนาตนเองให้มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และยังเป็นการชี้แนะให้เด็กกลับมาสนใจกิจกรรมการเรียนการสอนส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นและ แนวคิดของการเสริมแรงทางบวกแก่เด็กจะทำให้ครูตระหนักเสมอว่าเด็กแต่ละคนมีความชอบแตกต่างกันการเลือก ตัวเสริมแรงที่เหมาะสม การให้การเสริมแรงทางบวกในจังหวะหรือเวลาที่เด็กแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมจะทำให้ เด็กเรียนรู้เงื่อนไขได้ทันที การให้การเสริมแรงทางบวกแก่เด็ก ตัวเสริมแรงจะมีคุณภาพมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับ ความสามารถในการรับรู้เงื่อนไขมากน้อยเพียงใด ถ้าเด็กยอมรับเงื่อนไขได้มากจะทำให้ตัวเสริมแรงมีประสิทธิภาพ มากในการลดพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของเด็กออทิสติก ซึ่งจะเห็นผลได้ว่าพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของ เด็กออทิสติกในระยะที่ 1(A1)เกิดพฤติกรรมเป็นไปตามธรรมชาติของเด็กออทิสติกที่มีปัญหาด้านสมาธิ และมี พฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง ส่วนระยะที่ 2(B)หลักการปรับพฤติกรรมโดยใช้การจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัดโดย การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรพบว่าพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติกลดลง ซึ่งสอดคล้องกับ ทฤษฎีการปรับพฤติกรรมและทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบอบเบอแรน คินดิซันนิง(Operant Conditioning) ที่ว่า

บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมานั้นขึ้นอยู่กับปฏิสัมพันธ์ของบุคคลกับสิ่งแวดล้อม ส่วนระยะที่ 3 (A2) เป็นระยะถดถอย คือหยุดใช้การปรับพฤติกรรมโดยการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัดโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติกระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด พบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองใช้พฤติกรรมการไม่อยู่นิ่งของนักเรียนออทิสติกน้อยกว่าก่อนการทดลองใช้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยกิจกรรมการร้อยลูกปัด ทำให้พฤติกรรมการไม่อยู่นิ่งของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่า หลังการจัดการจัดการปรับพฤติกรรมการไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติกโดยลดลง เนื่องจากผู้วิจัยออกแบบกิจกรรมโดยยึดแนวคิดตามทฤษฎีของแรงจูงใจใช้ในการออกแบบกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้เกิดการปรับพฤติกรรมที่นิ่งขึ้น ผนวกเข้าเป็นกระบวนการหนึ่งในการควบคุมตนเอง เพื่อเป็นการเพิ่มแรงจูงใจให้นักเรียนดำเนินการควบคุมตนเองได้จนสิ้นสุดการจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัดแล้วก็ตาม ซึ่งอาจเพราะนักเรียนมีแรงจูงใจในการทำกิจกรรมไม่มากพอ เนื่องจากการควบคุมตนเองได้ขึ้นนั้นอำนาจภายในหรือพลังใจมีอิทธิพลอย่างมาก แต่อย่างไรก็ตามนักเรียนออทิสติกเมื่อได้รับการปรับพฤติกรรมจะทำให้พฤติกรรมการไม่อยู่นิ่งลดลง ซึ่งสอดคล้องสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพราะการควบคุมตนเองเป็นวิธีการปรับพฤติกรรมด้วยตนเองอย่างเป็นระบบที่ใช้วิธีการให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดเป้าหมายของพฤติกรรมและเงื่อนไขการเสริมแรง นักเรียนได้สังเกตและบันทึกพฤติกรรม ประเมินพฤติกรรม พร้อมทั้งได้รับการเสริมแรงที่กำหนดไว้ ทำให้นักเรียนเกิดความพึงพอใจ จึงมีแรงจูงใจที่จะลดพฤติกรรมการไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของตนเองได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. การจัดการกิจกรรมการปรับพฤติกรรมการไม่อยู่นิ่งของนักเรียนออทิสติก การจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร จะต้องมีการเตรียมการ และวางแผนก่อนที่จะจัดการเรียนรู้จริง กิจกรรมอย่างเหมาะสม ประสานงานผู้ปกครอง และสร้างความคุ้นเคยกับเด็กนักเรียนออทิสติกเพื่อให้เกิดความคุ้นเคย

2. การจัดการกิจกรรมการปรับพฤติกรรมการไม่อยู่นิ่งของนักเรียนออทิสติก การจัดการเรียนรู้กิจกรรมการร้อยลูกปัด โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร จะต้องมีความเข้าใจในรูปแบบและแผนกิจกรรมให้ชัดเจน ดูแลการทำกิจกรรมในทุกขั้นตอนอย่างตั้งใจ และมีความรู้พร้อมที่จะถ่ายทอดองค์ความรู้ตั้งแต่ขั้นพื้นฐานและพัฒนาขึ้นตามลำดับเพื่อจะให้การจัดการกิจกรรม บรรลุตามความมุ่งหมายที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรพัฒนาต่อยอดโดยใช้รูปแบบกิจกรรมนี้ผสมผสานกับศาสตร์ทางด้านสาขาวิชาอื่น เช่น กิจกรรมการเคลื่อนไหว ดนตรี การเต้นรำ ศิลปะ ฯลฯ เพื่อเป็นการพัฒนาให้เกิดแนวทางกิจกรรมใหม่ๆ เพื่อใช้ในการปรับพฤติกรรมการไม่อยู่นิ่งของนักเรียนออทิสติก ส่งเสริมการปรับตัวทางสังคม เป็นต้น

2. สามารถนำรูปแบบกิจกรรมนี้ไปประยุกต์ใช้ในการปรับพฤติกรรม การปรับตัวทางสังคม

เอกสารอ้างอิง

- กุลยา ก่อสุวรรณ. 2553. การสอนที่มีความบกพร่องระดับเล็กน้อย. นนทบุรี: สหมิตรพรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิง.
- กาญจนา บุญสำรวย. 2550. การคิดเชิงเหตุผลของเด็กปฐมวัยทำกิจกรรมการเล่นร้อยลูกปัดตามบัตร
ต้นแบบ. ปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต การศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรี
นครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร.
- กาญจนา พงษ์เจริญ. 2555. การพัฒนาวินัยในตนเองด้วยกิจกรรมการจัดเกมของเล่นสำหรับเด็กปฐมวัย.
ฉะเชิงเทรา: รายงานการวิจัยโรงเรียนเซนต์หลุยส์
- กระทรวงศึกษาธิการ. 2552. ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคน
พิการทางการศึกษา.
- จิระพงศ์ เพ็ญเจริญ. 2549 “การลดพฤติกรรมลูกออกจากที่ในชั้นเรียนของเด็กออทิสติก โดยวิธีการ
เสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ร่วมกับการปรับสิ่งแวดล้อม”. หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาศาสตร์พิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542. ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 116 ตอนที่ 74 ก, 19 สิงหาคม 2542
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545.
ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 119 ตอนที่ 123 ก (19 ธันวาคม /2545) หน้า 4
- พระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 125
ตอนที่ 28 ก (5 กุมภาพันธ์ /2551) หน้า 3
- วันดี จูเปี่ยม. 2554. การศึกษาผลของการใช้แรงเสริมทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรที่มีต่อพฤติกรรมความ
รับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับมอบหมายในรายวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน ระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 3/5. ปริญญาโท กศ.ม. (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- วัฒนา บุญฤทธิ์ และคณะ. 2553. สร้างสรรค์ปัญญา พัฒนาด้วยศิลปะ. กรุงเทพฯ: ที.พี.มีเดีย
- วัฒนา บุญฤทธิ์ และคณะ. 2553. กิจกรรมศิลปะสำหรับเด็กปฐมวัย 2. กรุงเทพฯ: มิวเซียมบุ๊คส์
- วิรุณ ตั้งเจริญ. 2546. หน่วยที่ 11-15 ศิลปะสำหรับเด็กปฐมวัย. พิมพ์ครั้งที่ 13. นนทบุรี: สาขาวิชา
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- สมศรี เมฆไพบูลย์วัฒนา. 2551. ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อเล็กของเด็กปฐมวัยที่ได้รับกิจกรรมศิลปะ
สร้างสรรค์ร้อยดอกไม้. ปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต การศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร
- สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษ. หลักสูตรการอบรมครูสอนเสริมนักเรียนที่มีความบกพร่อง เพื่อให้บริการ
ตามกฎกระทรวงฯ. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2548
- สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ. อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิคนพิการ CDPD. หกจ.โอ
เดียร์สแควร์. กรุงเทพฯ, 2554 หน้า 37
- สำนักเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. สิทธิเด็กตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ. 2555. กรุงเทพฯ

- (หน้า 5-13)
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2558).ปฏิรูปการศึกษาเพื่ออนาคตประเทศไทย มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน
นโยบายการศึกษาของนายกรัฐมนตรี (พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา).กรุงเทพฯ:21 เซ็นจูรี จำกัด.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, แผนพัฒนาการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ระยะ 5 ปี
(พ.ศ.2555 – 2559). กระทรวงศึกษาธิการ. หน้า 19 – 33
- สำนักพิมพ์คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560.
ราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ 134 ตอนที่ 40 ก 6 เมษายน 2560 หน้า 14
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564).สำนักนายกรัฐมนตรี.หน้า 4
- สถาบันสุขภาพจิตแห่งชาติ.การหาสาเหตุของโรคออทิซึมและโรคบุคลิกภาพแปรปรวนแบบต่อต้านสังคม
ภายในสมอง.วารสาร Journal Of Neuroscience.2555.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต.ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม.กรุงเทพฯ:จุฬาลงกรณ์.2541
- อาภา บ้านไกรทอง.ผลการใช้เบียร์รถรถเพื่อเพิ่มพฤติกรรมที่นั่งอยู่กับที่ใช้ในชั้นเรียนของนักเรียนที่มี
ความบกพร่องทางการได้ยิน.หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พิเศษ.มหาวิทยาลัยศิลปากร. 2549
- มาลินี ไชยบัง และคณะ.การศึกษาผลการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กออทิสติกที่เรียนร่วม โดยใช้วิธีการ
เสริมแรงด้วยเบียร์รถรถในการเล่นเก๋กับเด็กปกติ.วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม;
ว.มร. ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 : มกราคม - เมษายน 2551 : 43-52
- เบญจกุล ศรีจำเริญ. การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการ
เสริมแรงด้วยเบียร์รถรถ. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการศึกษา
พิเศษ. มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา. 2558
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่7. กรุงเทพมหานคร. สำนัก
ทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. 2543